

Da uživaš v dobrem, moraš najprej poznati slabo

1

Res ne vem, kaj me je prineslo sem. Verjetno sem samo tako zelo uničena in še vedno nekaj v meni govori, naj poizkusim še enkrat in verjamem v nekaj, kar je nemogoče. Pozvonila sem na zvonec in upala, da mi bo nekdo odprl. Čakam in čakam. Nič. Tišina. Narahlo poskušam odpreti vrata in ugotovim, da so odprta. Zakaj mi torej ne odpre? Verjetno me sploh ne želi nikoli več videti.

Na petah sem se obrnila in potihoma odšla. V sebi sem že začutila cmok v grlu in kako so se mi v očeh začele nabirati solze. Nisem več zdržala. Po licih so mi že tekale solze. Takoj, ko sem bila za prvim ovinkom, sem se pognala v tek. Bila sem tako zamišljena, da mi res ni bilo mar za nič drugega kot to, da čimprej pridem domov in se zaprem v sobo ter tam preživim preostanek dneva. Ni mi bilo mar, če so me ljudje čudno gledali ali če se v koga zabijem. Mar mi je bilo samo za to, da bi mi on odpustil.

Nato tečem še naprej in nenadoma nepremišljeno stopim na prehod za pešce kljub rdeči luči. Ozrem se naokoli. Proti meni se pelje avtomobil z zelo visoko hitrostjo. Začnem kričati: >Neeeeee!< Zdi se mi, da so te sekunde večne. V naslednjem trenutku se znajdem na pokrovu avtomobila. V glavi se mi zblešči in nato obležim na tleh.

2

Ko sem se zbudila, je bilo jutro. Zelo zgodnje jutro. Zbudila sem se z zelo močnim glavobolom. Prav nič mi ni bilo jasno. Bila sem v bolnišnici, vendar zakaj? Kaj se mi je zgodilo?

Nato sem se spomnila nanj. Seveda, kako bi lahko pozabila. Natanko se spominjam poti k njemu. Spominjam se, kako sem z zelo majhnim kančkom upanja odšla k njemu. Spominjam se, da me ni želel videti in da sem nato odšla. Vendar, kaj je bilo potem?

Ozrla sem se po sobi. Bila sem sama. Ležala sem na postelji ob oknu. Tako sem lahko mirno opazovala dogajanje zunaj. Zunaj je odpadalo listje na tla, ptički so letali po zraku. Ljudje so hiteli vsak svojo pot, zaviti v svoje plašče in šale. Mar ni bilo prej ravno konec pomladi? Čas, ko se ptički vračajo in veselo žvrgolijo po zraku? Čas, ko začnejo poganjati najlepše cvetice? Takrat, ko je vse tako lepo, ko začnejo drevesa dobivati listje in je vse zeleno? Torej sem bila ves ta čas v bolnišnici? Skoraj vso leto? Med časom, ko bi morala hoditi v šolo in si pridobiti še ogromno ocen in brezskrbno preživeti poletne počitnice, v

katerih sem vedno tako uživala? Ko sem lahko v miru uživala vroč poletni zrak in plavala v hladnem morju? A jaz sem bila ves čas tukaj, med štirimi stenami.

3

Oh, kako neudobna postelja, sem pomislila. Želela sem se premakniti. Želela sem premakniti svoje noge. Nič. Kot me možgani ne bi slišali. Ali kot da me sploh ne bi hoteli ubogati. Ojoj. Zgrabila me je panika. Kaj mi je? Začnem kričati. Zdi se mi, da so vsi okrog mene obmolknili.

Slišala sem le svoj glas. Trenutek zatem je v sobo pritekla medicinska sestra. Bila je zadihana, rdečelična gospa srednjih let. Mislim, da je njo zgrabila še večja panika. Ni vedela, kaj bi storila. Stekla je k vozičku, na katerem so bila zdravila. Hitro je zgrabila majhno modro škatlico in mi natočila kozarec vode.

Jaz sem jo medtem le zmedeno in zelo prestrašeno gledala. Vzela sem majhno tabletko in kozarec vode. Bolje bo, je rekla. Sramežljivo sem jo pogledala v oči. Vzela sem tabletko ter jo pogotnila. Odšla je iz sobe. Ostala sem sama. Zaspana. Počutila sem se zaspano in utrujeno. Verjetno sem dobila pomirjevalo. Nagnila sem glavo na blazino in narahlo zatisnila oči. Zaspala sem.

4

Odprla sem oči. Prostor je bil natrpan z meni dobro znanimi ljudmi. Oči, mami, sestrice. Vsi po vrsti so me začeli objemati. Bila sem jih vesela. Po licih so se mi utrle solze sreče in ganjenosti. Prav tako mami in očetu. Sestrice pa se je le na glas smejala in njene oči so bile okroglejše in svetlejše kot še nikoli.

Vprašam, kaj se mi je zgodilo. Oči in mami sta osupla obstala. Spogledala sta se. Nepremično sta zrla vame s svojimi žalostnimi očmi. Nakar je oči spregovoril : »Ljubica, bila si v komi. V komi si bila približno osem mesecev. Imela si zelo hudo prometno nesrečo in hkrati ogromno srečo, da si tukaj z nami. Res imaš dobrega angela varuha, ki ždi ob tebi noč in dan. Sedaj se namreč sprašuješ, kakšne so bile posledice in kaj sledi v prihodnje. Vse podrobnosti ti bo izdal tvoj zdravnik.« Mami je ob tem glasno hlipala. V dobri minuti mi je bilo vse jasno. Ne morem premikati svojih nog. Torej bom na invalidskem vozičku. Moje življenje se mi bo zelo spremenilo. In to na slabše. Namreč, postala bom odvisna od drugih, od svojih staršev. Postala sem invalid. Ja, tako. Tako me bodo klicali ostali. Vsi me bodo gledali, kadarkoli bom kje v javnosti. Potihoma si bodo šepetali in me gledali s pomilujočimi očmi.

»Ne,« sem rekla. »Nočem tega. Hočem biti stara jaz.« A žal to ni mogoče.

Naslednji dan je sledilo srečanje z zdravnikom, psihologom in starši. Pogovor je potekal v sobi. Zdravniku je šlo zelo težko z jezika, da morda ne bom več hodila.

Začel je: »Poglej, sedaj je čas, da okrevaš čim bolj, kolikor se le da. Redno boš obiskovala fizioterapije in psihologa. Nato pa bomo ugotovili, kaj vse te še čaka. Nikar ne obupaj, prosim. Vztrajnost je vedno del uspeha. Verjetno pa že veš, da si imela skrajno srečo. Možnosti za preživetje so bile resda majhne, a nam je uspelo. Najbrž ne ravno rožnate, a lahko bi bilo slabše. Tudi tisoč kilometrov dolga pot se začne z enim samim korakom. Tako da le pogumno naprej. Se vidimo. Lep dan želim.«

Odšli so iz sobe. Ostali smo samo mi trije: jaz, mami in oči. Tudi onadva sta odšla. Ostala sem sama. Spet sem mislila nanj. Če ne bi bilo tebe, se mi to ne bi zgodilo. Nehaj! Kaj pa govorim? Kako sem lahko tako sebična? Sama sem kriva. Čisto sama in nihče drug. Prav mi je. To je bila samo kazen za moje ravnanje iz preteklosti. Kazen za moje dejanje.

Vrata so se narahlo odprla. Zaškripala so. Bila je medicinska sestra. Tista kot prejšnjič. Povedala mi je, da imam obisk.

Začudeno sem jo pogledala. »Kako obisk?« zdelo se mi je zelo čudno, saj je moja družina ravnokar odšla. Kdo bi lahko bil? Sestra me je vprašala, če lahko vstopi. Pritrdila sem ji.

Slišala sem korake s hodnika. Koraki so bili zmerni in tihi. Bil je on. Po zelo dolgem času sem videla njegov obraz. Njegov angelski obraz, ki sem ga pogrešala kot suha prst dež. S svojimi prečudovitimi očmi me je pogledal globoko v oči. Kako prijeten občutek. Skoraj pozabljen, a vendar zelo dobro znan. Iz srca sem se mu nasmehnila. On pa meni nazaj. Objel me je in mi podaril poljub na lice. Usedel se je na stol poleg postelje.

Prijel me je za roko in pričel: »Ljubezen moja, prosim, odpusti mi. Rotim te, da mi odpustiš moje napake, ki sem jih povzročil. Oprosti mi. Če ne bi bilo mene, bi bila ti sedaj zdrava. Oprosti mi. Res mi je zelo žal.«

Odgovorim mu: »Nehaj se mi opravičevati! Jaz sem tista, ki bi se tukaj morala opravičevati. Še enkrat oprosti. In dovoli, da ti pojasnim, prosim. Res mi je zelo žal za tisti večer, vendar se je zgodilo. Bila sem z drugim. Tega res ne bi smela storiti, a po takšnem prepiru s tabo sem bila bolj obupana kot kadarkoli. Vse bi dala, da bi lahko to izbrisala. Njega pa preziram z vsem prezirom, ki ga ta svet premore. Kako je lahko takšen? Bil je moj

»prijatelj« , točno je vedel, kako sem se počutila, on pa je to izrabil. Vem, da ne morem vse krivde prevaliti nanj, saj sem jaz glavni krivec. Oprosti mi, prosim!!

Zajokala sem.

Objel me je in močno stisnil k sebi. »Odpustim ti in prisezi, da me ne boš nikoli zapustila. Kajti brez tebe je moje življenje tako pusto, kakor življenje brez barv ali kot Zemlja brez Sonca. Skratka, ljubim te!«

To je bil najlepši trenutek v mojem življenju. Želim si, da bi trajal večno. Kljub moji nesreči. Kajti spoznala sem, da v življenju štejejo samo naša čustva in lepi trenutki v življenju s pravimi osebami.

6

Po enem tednu sem bila spuščena domov. Redno sem obiskovala fizioterapije in se trudila po svojih najboljših močeh. Vendar ni bilo željenega uspeha. Še vedno sem bila na invalidskem vozičku, a počutila sem se veliko bolje. Še vedno sem vztrajala. Da bi nekega dne ponovno začutila noge. Morda mi to ni bilo namenjeno. Zaenkrat ne poznam odgovora in ga tudi ne želim poznati. Saj mi je zadosti, če uživam življenje, kot ga le lahko.

Ella Liliet Odair